

**Recenzja w postępowaniu habilitacyjnym
dr. Witolda Żołądkiewicza**

Zleceniodawca recenzji

Rada Dyscypliny Artystycznej Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie reprezentowana przez jej przewodniczącego, prof. dr. hab. Pawła Łukaszewskiego – pismo RDA/531/13/2023 z dn. 24 października 2023 roku informujące o wyznaczeniu mnie na recenzenta komisji habilitacyjnej w związku z uchwałą nr 9/24/10/2023 Rady Dyscypliny Artystycznej Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie z dnia 24 października 2023 roku w sprawie wyznaczenia członków komisji habilitacyjnej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki w dyscyplinie artystycznej sztuki muzyczne Panu dr. Witoldowi Żołądkiewiczowi, wszczętym w dniu 26 kwietnia 2023 roku.

Podstawowe dane o kandydacie

Pan dr Witold Żołądkiewicz jest absolwentem Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie. Kształcił się w klasie śpiewu prof. Romana Węgrzyna. Studia ukończył z wynikiem celującym w 1995 roku. Swoje umiejętności wokalne doskonalił na kursach mistrzowskich prowadzonych przez Ryszarda Karczykowskiego oraz podczas międzynarodowych warsztatów wokalnych dla młodych śpiewaków w Gütersloh (*Neue Stimmen Internationalen Meisterkurs*), na zaproszenie Fundacji Bertelsmanna.

Stopień doktora sztuki muzycznej w dyscyplinie artystycznej wokalistyka uzyskał 15 grudnia 2015 roku na podstawie przedstawionej rozprawy doktorskiej stanowiącej dzieło artystyczne pt. „Środki wyrazu opery ekspresjonistycznej oraz niezwykle kontekst historyczny *Cesarza Atlantydy* Viktora Ullmanna ze szczególnym uwzględnieniem partii tytułowej dzieła” nadany uchwałą Rady Wydziału Wokalno-Aktorskiego Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie. Obecnie pracuje jako solista w Polskiej Operze Królewskiej w Warszawie.

Przebieg pracy naukowo-zawodowej

1994-2017 – Warszawska Opera Kameralna

2017-do dziś – Polska Opera Królewska w Warszawie

2017-do dziś – Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie

Ocena przedstawionych osiągnięć naukowych albo artystycznych

Wskazany przez kandydata osiągnięciem artystycznym stanowiącym podstawę ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego zgodnie z art. 219 ust.1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2023 r. poz. 742 z późn. zm.) jest płyta CD: Karol Mikuli *Metamorphoses*, wydana przez DUX Recording Producers w kooperacji z Polskim Radiem Chopin w 2023 roku. W gronie wykonawców znajdują się: Witold Żołądkiewicz – baryton, Gabriela Machowska – fortepian, Aleksandra Knitter-Sikora – skrzypce, Jolanta Bartnik – skrzypce, Małgorzata Jamiołkowska – altówka, Maciej Skowroński – wiolonczela, Tomasz Opuchlik – kontrabas.

Nagranie obejmuje następujące utwory:

- Siedem pieśni op. 27: *Es muss was Wunderbares sein, Ich wollt, meine Schmerzen ergossen sich, Das Veilchen, Wandrer's Nachtlied, Du bist mein Fruhling, Sensucht, Barcarole*

- Sześć pieśni op. 16: *Mondnacht, Abschied, Metamorphosen, Elfenreigen, O Tannenbaum, Der Pilger*
- Sześć pieśni op. 17: *Zur Freude will sich nicht gestalten, Der Fichtenbaum, Eine Blum' is mir entsprungen, Die Wasserrose, Mir ist so ernst und feierlich, Rastlose Liebe*
- Kantatę *Die Reue* op. 30 na baryton i kwintet smyczkowy

Całkowity czas nagrania wynosi 47:12.

Niniejsze nagranie jest pierwszą rejestracją fonograficzną utworów wokalnych Karola Mikulego, kompozytora związanego z życiem muzycznym Lwowa w II połowie XIX wieku. W owym czasie był on postacią znaną i zasłużoną – przez trzydzieści lat pełnił funkcję dyrektora Galicyjskiego Towarzystwa Muzycznego i konserwatorium lwowskiego, a kierowane przez niego instytucje działały bardzo prężnie. Jego dużej aktywności organizacyjnej i pedagogicznej towarzyszyła ceniona działalność kompozytorska, obejmująca przede wszystkim utwory fortepianowe i muzykę kameralną, a także utwory wokalne, które z czasem uległy zapomnieniu lub długo uchodziły za zaginione.

Pomysł wydania płyty z liryką wokalną Karola Mikulego zrodził się we współpracy dr. W. Żołądkiewicz z muzykologiem dr. Michałem Piekarskim, prowadzącym badania nad twórczością kompozytorów polskich z kręgu lwowskiego. Pieśni Mikulego odnalezione i skompletowane przez niego podczas wcześniejszych poszukiwań archiwalnych, zostały przywrócone do obiegu wykonawczego dzięki serii koncertów z udziałem kandydata zorganizowanych we Lwowie i Czerniowcach – rodzinnym mieście kompozytora (2011), a także w Gliwicach, podczas Dni Kultury Ormiańskiej (2011), w Pałacu w Wilanowie i w Austriackim Forum Kultury w Warszawie (2016), w Pałacu na Wyspie w Łazienkach Królewskich (2019) i w Polskiej Operze Królewskiej (2021), samo zaś nagranie stało się ich zwieńczeniem.

Poszczególne opusy znajdujące się na nagraniu zadedykowane zostały przez kompozytora wpływowym przedstawicielkom elity towarzyskiej ówczesnego Lwowa: Kornelii Helmer (op. 27), Marceli Lederer (op. 16) i Karolinie Ohanowicz (op. 17), a kantata *Die Reue* – Johannesowi Brahmsowi, który w roku jej wydania (1880) odwiedził stolicę Galicji i spotkał się z Mikulim. Niemal wszystkie pieśni powstały do tekstów poezji niemieckojęzycznej: O. von Redwitz-Schmölza, A.H. Hoffmanna von Fallerslebena, Ch. von Zedlitza, J.W. von Goethego, J. von Eichendorffa, F. von Matthissona, L. Uhlanda, H. Heinego, E. Geibel'a, które inspirowały także innych kompozytorów (F. Lista, J. Brahmsa, J. Galla). Wyjątek stanowi pieśń *Metamorphosen* z op. 16 (nr 10), będąca niemieckim przekładem wiersza szkockiego poety, R. Burnsa. Dobór wierszy przez kompozytora wydaje się być nieprzypadkowy, bo choć są to utwory różnych autorów, to jednak ich twórczość przypadająca na tę samą epokę, odsłania jednolity obraz świata, postrzeganego przez pryzmat przeżywanych uczuć. Najczęściej jest to miłość nieszcześliwa, odrzucona lub skrywana, sprowadzająca na podmiot liryczny cierpienie, ból i dojmującą tęsknotę oraz świadomość, że właśnie to udręczenie stanowi sens jego istnienia. Nie brak tu też metaforycznych odniesień do przyrody, obrazów nocy skąpanej w świetle księżyca, porywów wiatru, delikatnych kwiatów, leśnych drzew, budzącej życie wiosny. Emocjonalne przesłanie tych pięknych, poruszających wierszy zyskało dopełnienie w postaci kunsztownie dobranych środków muzycznych. Pieśni Karola Mikulego należą do kręgu muzyki romantycznej inspirowanej liryką wokalną F. Schuberta, R. Schumanna i F. Mendelssohna. Były wykonywane w bogatych salonach Lwowa i w Wiedniu, gdzie spotkały się z zainteresowaniem – w „Wiener Zeitung” ukazała się recenzja, w której wskazywano, że *pieśni te należą do najlepszych szlacheckich osiągnięć w niemieckiej pieśni, są – żeby je scharakteryzować – naturalną odnogą dokonań Schumanna z jego najlepszego okresu (Autoreferat, s. 4)*. Jak napisał M. Piekarski w książeczce dołączonej do płyty: *nie jest to jednak muzyka salonowa, lecz pieśni artystyczne najwyższej próby. Ich forma jest zróżnicowana; są wśród nich pieśni zwrotkowe, przekomponowane, wariacyjne i nawiązujące do stylistyki chorałowej, a ilustracyjny, bogaty akompaniament zdradza wyobraźnię kompozytora-wirtuoza, będącego uczniem F. Chopina. Z tego też*

względu pieśni są niełatwe dla obojga wykonawców, zarówno dla śpiewaka, jak i pianistki. Ich dobra współpraca, wynikająca z wrażliwości poetyckiej i muzykalności oraz z doświadczeń wcześniejszych nagrań fonograficznych, pozwoliła trafnie oddać zróżnicowane nastroje kolejnych utworów pełnych rozmarzenia, nieśmiałej nadziei, melancholii, osamotnienia, rozżalenia czy refleksji nad przemijaniem. Wśród dziewiętnastu utrwalonych pieśni, w których dźwięczny baryton kandydata o jasnej, wyrównanej barwie dialoguje z partią instrumentalną, kilka przykuwa szczególniejszą uwagę. Są to: pieśń nr 4 – *Wandrer's Nachtlied (Pieśń nocna wędrowca)*, wyrażająca znużenie życiem, w której zadumę podkreśla nie tylko chorałowy akompaniament przypominający pieśń religijną, lecz także w równej mierze długie frazy wokalne i następujące po nich pauzy, pieśń nr 5 – *Du bist mein Frühling (Jesteś moją wiosną)* i nr 18 – *Mir ist so ernst und feierlich (Odświętnie mi i poważnie)* pełne dramatyzmu charakterystycznego dla operowej wypowiedzi muzycznej (arioso, recytatyw), pieśń nr 7 – *Barcarole* z akompaniamentem naśladowującym kołysanie łodzi, pieśń nr 11 *Elfenreigen*, w której utrzymana w żywym tempie partia wokalna splata się z pełną wdzięku partią fortepianu, ilustrującą wirujący krąg srebrnych dzwoneczków oraz pieśń nr 17 *Die Wasserrose (Lilia)*, której interpretacja celnie odmalowuje urodę białego kwiatu, wyrastającego z przejrzystej toni jeziora w złotym blasku księżyca.

W klimacie dojrzałego romantyzmu utrzymana jest także kantata *Die Reue* (niem. żal, skrucha), utrwalona tutaj w wersji na baryton i kwintet smyczkowy. Ten przesycony dramatyzmem utwór jest opowieścią zgnębionego bohatera, który podczas bezsennej nocy wspomina utraconą z własnej winy miłość i rozpaczliwie boleje nad swoją samotnością. Powtarzające się frazy, zmiany tonacji, metrum i tempa oraz dialogowanie partii wokalnej z rozbudowanym harmonicznym akompaniamentem instrumentów smyczkowych potęguje wrażenie uporczywie powracających myśli, rozżalenia i udręki wewnętrznej.

Podsumowując, należy stwierdzić, że liryka wokalna Karola Mikulego stanowi doskonały przykład niemieckojęzycznej romantycznej pieśni artystycznej, powstałej na ziemiach polskich, lecz przeznaczonej dla szerszego, europejskiego audytorium i w pełni zasługuje na przywrócenie do obiegu repertuarowego, zaś interpretacja utrwalona na nagraniu, staranna i dojrzała, nie pozostawia słuchacza obojętnym, lecz przenosi go w świat daleki od pędu i zgiełku czasów współczesnych, skłaniając do zatrzymania się i zadumy nad własnymi przeżyciami.

Osiągnięcia artystyczne

Pan dr Witold Żołądkiewicz prowadzi działalność artystyczną od 1994 roku, czyli od blisko trzydziestu lat. Swą karierę zawodową związał z warszawskim środowiskiem muzycznym i dwiema instytucjami o zbliżonym profilu repertuarowym: Warszawską Operą Kameralną i Polską Operą Królewską. Jego repertuar operowy jest rozbudowany i różnorodny, i wynika ze specyfiki obu instytucji, prezentujących dzieła wyjątkowe, często szerzej nieznanne, od oper wczesnego i późnego baroku, przez opery klasyczne, opery Rossiniego i Donizettiego po dzieła współczesne, w tym powstające na zamówienie. Składają się nań liczne partie barytonowe, a wśród nich: tytułowe, pierwszoplanowe i drugoplanowe z oper następujących kompozytorów:

- C. Monteverdi:

Il ritorno d'Ulisse in patria (Powrót Ulissesa do ojczyzny) – Giove

L'incoronazione di Poppea (Koronacja Poppei) – Liberto

- T. de Torrejón y Velasco:

La púrpura de la Rosa – Temor

- A. Scarlatti:

Il pastor di Corinto (favola boschereccia) – Serpollo

- B. Galuppi:

L'amante di tutte – Markiz Canoppio

- M. Kamiński:

Nędza uszczęśliwiona – Podstarości

- G. Paisiello:

Il barbiere di Siviglia (Cyrulik sewilski) – Bartolo

- J.D. Holland:

Agatka, czyli przyjazd pana – Dbalski

- D. Cimarosa:

Il matrimonio segreto (Potajemne małżeństwo) – Robinson

- G. Alberti:

Don Juan – Don Alfonso

- W.A. Mozart:

La finta giardiniera – Nardo

Lo sposo deluso – Bocconio

Der Schauspieldirektor – Buff

L'oca del Cairo – Don Pippo

Le nozze di Figaro – Conte

- K. Kurpiński:

Szarlatan czyli wskrzeszenie umarłych – Fabelhanc

Zamek na Czorsztynie – Dobrosław

- G. Rossini:

La cambiale di matrimonio (Weksel małżeński) – Slook

La scala di seta (Jedwabna drabinka) – Germano

Il Signor Bruschino – Bruschino padre

Il barbiere di Siviglia (Cyrulik sewilski) – Figaro

La Cenerentola (Kopciuszek) – Dandini

L'italiana in Algeri (Włoszka w Algierze) – Taddeo

Il Turco in Italia (Turek we Włoszech) – Prodocimo

La gazza ladra (Sroka złodziejka) – Fabrizio

- G. Donizetti:

Don Pasquale – Malatesta

L'elisir d'amore (Napój miłosny) – Belcore

- R. Wagner:

Das Rheingold (Złoto Renu) – Donner

- G. Verdi:

Un giorno di regno (Dzień królowania) – Tesoriere

Falstaff – Ford

- S. Moniuszko:

Halka (wersja wileńska) – Jontek

Straszny dwór – Miecznik/Maciej

- J. Offenbach:

Opowieści Hoffmanna – Nicklausse/La Muse

- W. Żeleński:

Goplana – Kostryn

- P. Czajkowski:

Eugeniusz Oniegin – Oniegin

- G. Puccini:

Gianni Schicchi – Marco

- V. Ullmann:

Cesarz Atlantydy – Overall

- B. Britten:

Gwałt na Lukrecji – Junius

- F. Panisello:

Le Malentendu – Jan

Wymienione role realizował w wielu spektaklach premierowych; wystąpił ponadto w następujących prawykonaniach oper współczesnych:

- Z. Krauze: *Noc kruków* – Guślarz
- J. Urbaniak:

Pastorałki staropolskie – Herod

Quem Queritis – Demon/Judasz/Piłat

- T.J. Opałka: *Ars Moriendi: Requiem Giocoso* – Mężczyzna/Biskup/Mieszczanin
- D. Przybylski: *Orphée* – Le Moine

Nieobce są mu także role operetkowe i musicalowe, które kreował w Mazowieckim Teatrze Muzycznym im. J. Kiepury w Warszawie:

- J. Strauss: *Zemsta nietoperza* – Falke/Eisenstein
- F. Lehár: *Wesoła wdówka* – Daniło/Kromow
- R. Czuby: *Błękitny Zamek* – stryj Benjamin

Poza dwiema wymienionymi scenami operowymi występował gościnnie w Operze Wrocławskiej, Operze na Zamku w Szczecinie, Operze Krakowskiej, w Teatrze Wielkim – Operze Narodowej w Warszawie, Teatrze Wielkim w Łodzi, Teatro di San Carlo w Neapolu. Brał również udział w przedstawieniach prezentowanych podczas festiwali muzycznych, m.in.: na Międzynarodowym Festiwalu Muzyki Współczesnej *Warszawska Jesień*, Bydgoskim Festiwalu Operowym, *Viva il Canto* w Cieszynie, Międzynarodowym Festiwalu Sztuki Wokalnej im. Ady Sari w Nowym Sączu, Festiwalu im. Adama Didura w Sanoku, Al Bustan International Festival of Music and Arts w Bejrucie, Octobre Musical w Kartaginie, Tiroler Festspiele Erl, Festiwalu Operowym w Szeged na Węgrzech oraz Festiwalu Mozartowskim, odbywającym się corocznie w Warszawskiej Operze Kameralnej. Z zespołem tej instytucji wielokrotnie uczestniczył w spektaklach wyjazdowych podczas tournée po krajach europejskich: Austrii, Niemczech, Belgii, Holandii, Francji, Szwajcarii, Hiszpanii, a także w Japonii.

Jak zaznaczył w *Autoreferacie*, swój rozwój artystyczny zawdzięcza współpracy ze znakomitymi dyrygentami: M. Nowakowskim, G. Kuhnem, R. Silvą, T. Karolakiem, Z. Gracą, K. Bummannem, A. Wicherkiem, T. Wojciechowskim, G. Nowakiem, A. Straszyńskim, M. Klauzą, T. Bugajem, T. Kozłowskim, J. Wołoskiem, T. Tokarczykiem i D. Runzem oraz reżyserami: R. Perytem, J. Stokalską, H. Kupferem, G. Pampiglione, M. Prusem, T. Koniną, H. Konwińskim, J. Gruzą, A. Strzeleckim, J. Kilianem, M. Znaniem, B. Redo-Dobber i K. Dejmkiem.

Warto podkreślić, że kreacje sceniczne dr. W. Żołądkiewicza są często dostrzegane przez krytyków muzycznych, którzy w swoich recenzjach podkreślają jego solidne przygotowanie wokalne i umiejętność interpretacji tekstu mówionego, jak również pełną wyrazu grę aktorską, zauważaną nawet w partiach epizodycznych. Uwagę widza przykuwa nie tylko jego aparycja, idąca w parze ze sprawnością fizyczną, lecz także wyjątkowa zdolność plastycznego kreślenia charakteru postaci, od tych komicznych po demoniczne.

W swoim repertuarze zgromadził także partie basowe i barytonowe w następujących dziełach oratoryjno-kantatowych:

- W.A. Mozart, *Msza C-dur (Krönungs-Messe)*

- L. van Beethoven, *Msza C-dur*
- R. Schumann, *Msza G-dur*
- S. Moniuszko, *Madonna* i *Widma* (Widmo, Guślarz)
- K. Mikuli, *Die Reue* Kantata na baryton i kwintet smyczkowy op. 30
- G. Mahler, *VIII Symfonia* i *Lieder eines fahrenden Gesellen*
- K. Szymanowski, *Stabat Mater*
- J. Maklakiewicz, II Symfonia *Święty Boże*
- K. Penderecki, VIII Symfonia *Pieśni przemijania*
- H.M. Górecki, *Beatus Vir*
- W. Pawlik – *Oratorium Minorum – Pieśń o Bogu ukrytym*

Wykonywał je z towarzyszeniem orkiestr Filharmonii Pomorskiej, Łomżyńskiej, Częstochowskiej, Bałtyckiej, Łódzkiej, Polskiej Orkiestry Radiowej oraz na scenie Polskiej Opery Królewskiej. Brał ponadto udział w prawykonaniu *Misterium* K. Dębskiego na Polach Wilanowskich.

Drugim – obok opery – filarem jego kariery artystycznej stała się kameralistyka, gdyż *równoległe uprawianie tych dyscyplin daje optymalne możliwości rozwoju śpiewaka zarówno pod względem technicznym, jak i muzyczno-interpretacyjnym* (Autoreferat, s. 11). Dr W. Żołądkiewicz wykonuje nie tylko pieśni należące do kanonu tego gatunku, ale także utwory mało znane i warte popularyzacji. W swoim repertuarze pieśniowym posiada cykle lub opusy kompozytorów polskich i obcych, tworzących w okresie romantyzmu, neoromantyzmu, impresjonizmu i współczesnych:

- F. Schubert *Schwanengesang*
- R. Schumann *Dichterliebe, Spanische Lebeslieder*
- K. Mikuli op. 16, 17 i 27
- G. Fauré *Cinq mélodies de Venise*
- G. Mahler *Des Knaben Wunderhorn*
- I.J. Paderewski *12 Pieśni do słów Catulle Mendesa*
- H. Melcer-Szczawiński *Trzy pieśni na jeden głos, Pięć pieśni do poezji Ryszarda Dehmla*
- M. Ravel *Don Quichotte à Dulcinée*
- M. Karłowicz op. 3 i 4
- V. Ullmann *Der Mensch und sein Tag, Trzy pieśni do słów Conrada Ferdinanda Meyera*
- F. Poulenc *Banalités*
- T. Baird *Cztery sonety miłosne*
- H.M. Górecki *Dwie pieśni sakralne*

Wykonuje ponadto wybrane utwory z liryki wokalne F. Chopina, S. Moniuszki, J. Brahmsa, P. Czajkowskiego, P. Tostiego, S. Niewiadomskiego, M. Karłowicza, E. Satie, S. Rachmaninowa, K. Szymanowskiego, L. Różyckiego, A. Sołtysa, A. Panufnika, A. Nikodemowicza i E. Pałlasza.

Podczas licznych koncertów, szczególnie zestawionych w dokumentacji, prezentował nie tylko pieśni wspomnianych kompozytorów, ale też najpopularniejsze arie i duety z oper i operetek, szlagiery okresu międzywojennego oraz twórczość patriotyczną w ramach współpracy z Filharmonią im. Romualda Traugutta w Warszawie, przyczyniając się do uświetnienia obchodów rocznic różnych wydarzeń historycznych. Występował także w koncertach sakralnych z towarzyszeniem organów.

Dyskografia dr. W. Żołądkiewicza jest obszerna i zróżnicowana. Obejmuje jego udział w rejestracji fonograficznej dzieł operowych:

- Richard Wagner, *Das Rheingold (Złoto Renu)* z Orchestra del Teatro di San Carlo w Neapolu pod dyr. Gustava Kuhna (1998) – partia Donnera

- Georges Bizet, *Don Procopio* z Warszawską Sinfonietką pod dyr. Didier Talpaina (1998) – partia tytułowa Don Procopia
- Karol Kurpiński, *Zamek na Czorsztynie* z Polską Orkiestrą Sinfonia Iuventus pod dyr. Michała Niedziałka (2012) – partia Dobroślawa
- Jan Stefani, *Cud, czyli Krakowiacy i Górale* w wykonaniu Solistów i Chóru Warszawskiej Opery Kameralnej z towarzyszeniem Musicae Antiquae Collegium Varsoviense pod dyr. Władysława Kłosiewicza (1999)

oraz liryki wokalne (w tym nagrania solowe):

- Fryderyk Chopin, *Pieśni* (1997); wykonawcy: Ewa Mikulska – alt, Witold Żołądkiewicz – baryton, Elżbieta Pasierowska-Kołodziej – fortepian
- Karol Mikuli, *Metamorphoses* pieśni op. 16, 17 i 27, kantata *Die Reue* op. 30 na baryton i kwintet smyczkowy (2023); wykonawcy: Witold Żołądkiewicz – baryton, Gabriela Machowska – fortepian
- Henryk Melcer-Szczawiński *MELCER Z MARCELINA* Kantata *Pani Twardowska, Trzy pieśni na jeden głos* (1905), *Pięć pieśni do poezji Ryszarda Dehmla* (1906-1907), *Dumka* - parafraza pieśni S. Moniuszki... (2023); wykonawcy m.in. Witold Żołądkiewicz – baryton, Gabriela Machowska – fortepian, Joachim Łuczak – skrzypce

Kandydat uczestniczył także w realizacji wieloletniej inicjatywy podjętej przez Filharmonię im. R. Traugutta, której celem jest utrwalenie istotnej dla narodu i państwowości polskiej twórczości patriotycznej w ujęciu historycznym:

- *My, Pierwsza Brygada* pieśni legionowe i ułańskie (1998)
- *PIEŚNI POWSTANIA WARSZAWSKIEGO* w opracowaniach Włodzimierza Korcza (2014)
- *PIEŚNI POWSTANIA LISTOPADOWEGO* w opracowaniach Włodzimierza Korcza (2016)
- *PIEŚNI LEGIONOWE I UŁAŃSKIE* w nowych opracowaniach Włodzimierza Korcza (2017)
- *POLSKIE KOLEDY PATRIOTYCZNE* w nowych opracowaniach Mariusza Dubrawskiego i Włodzimierza Korcza (2018)
- *WITAJ MAJOWA JUTRZENKO* Konstytucja 3 Maja w pieśni i piosence w nowych opracowaniach Mariusza Dubrawskiego (2019)

Nagrania te stały się częścią pięciopłytkowego albumu *PIEŚNI POLSKICH POWSTAŃ NARODOWYCH*, który został wydany przez Polskie Radio.

Bierze też udział w zakrojonym na kolejne lata projekcie podjętym przez Fundację 1863.PL utrwalenia dźwiękowego *Śpiewów historycznych* Juliana Ursyna Niemcewicza, w którym do tej pory ukazał się Vol. 1 *Dynastia Piastów* w opracowaniu muzycznym Marcina Zielińskiego.

Uczestniczył również w nagraniach płyt CD z inicjatywy Konsulatu Generalnego RP we Lwowie i Stowarzyszenia Wspólnota Polska:

- *Tradycje chopinowskie we Lwowie* (2011); wykonawcy: Katarzyna Kalisz – sopran, Witold Żołądkiewicz – baryton, Gabriela Machowska-Kopietz – fortepian, Anna Orlik, Anna Betley, Marta Zalewska - skrzypce
- *Znaszli ten kraj?* Utwory fortepianowe oraz pieśni polskich kompozytorów działających we Lwowie (2011); wykonawcy: Gabriela Machowska-Kopietz – fortepian, Witold Żołądkiewicz - baryton

W swoim dorobku fonograficznym posiada ponadto:

- *Mater Amantissima* Stulecie obecności obrazu REDEMPTORIS MATER w Kościele Najświętszego Zbawiciela w Warszawie (2009); wykonawcy m.in.: Antonina Krzysztoń – śpiew, Katarzyna Kalisz - sopran, organy; Elżbieta Pańko – mezzosopran, Witold Żołądkiewicz – baryton, Tomasz Laskowski - flügelhorn, trąbka; Tomasz Kalisz – organy
- Krzysztof Penderecki *VIII Symfonia "Pieśni przemijania"* (2010); wykonawcy m.in.: Iwona Hossa – sopran, Agnieszka Rehlis – mezzosopran, Witold Żołądkiewicz – baryton z towarzyszeniem

Orkiestry Symfonicznej Polskiej Filharmonii Bałtyckiej oraz Państwowego Chóru Filharmonii w Mińsku pod dyr. Kaia Bumanna

Osiągnięcia dydaktyczne, organizacyjne i popularyzujące naukę

Od 2017 roku współpracuje z Uniwersytetem Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie jako asystent w zajęciach ze Śpiewu solowego ze studentami polskimi oraz zagranicznymi, które prowadzi w języku angielskim. Angażuje się ponadto w prace komisji rekrutacyjnej i komisji egzaminacyjnych oraz w wydziałową działalność koncertową. Był współorganizatorem prezentacji książki *Maria Fołtyn. Życie z Moniuszką* A. Czopka i J. Multarzyńskiego na UMFC (2020) oraz uczestniczył w uczelnianym koncercie monograficznym poświęconym dyrektorowi Państwowego Konserwatorium Muzycznego w Warszawie, Henrykowi Melcerowi-Szczawińskiemu, wykonując jego wybrane kompozycje wokalne (2022). Jako przedstawiciel UMFC brał także udział w prestiżowym spotkaniu światowych uczelni muzycznych, organizowanym przez Uniwersytet w Wuhan w Chinach, na którym prezentowano obszerne fragmenty opery *Straszny dwór* S. Moniuszki z jego udziałem (2018).

Uczestniczył w pracach jury II Konkursu Piosenki Żołnierskiej i Patriotycznej przy SBM *Grenadierów* w Warszawie (2016).

W 2011 roku został odznaczony przez Prezydenta RP Brązowym Krzyżem Zasługi.

Konkluzja

Pan dr Witold Żołądkiewicz posiada wieloletnie doświadczenie artystyczne we wszystkich gatunkach scenicznych: operze, operetce i musicalu. Specjalizuje się zwłaszcza w repertuarze operowym wykonywanym rzadko, obejmującym opery barokowe, klasyczne, romantyczne i współczesne. Ważną część jego działalności stanowi także repertuar pieśniarski, w tym mniej znany i wymagający propagowania. W swoim dorobku posiada także liczne nagrania fonograficzne, jak również udział w koncertach oratoryjno-kantatowych. Współpracując z macierzystą uczelnią, prowadzi działalność dydaktyczną w zakresie nauczania Śpiewu solowego studentów polskich i obcokrajowców w języku angielskim.

Stwierdzam, że jego dorobek artystyczny, dydaktyczny i organizacyjny spełnia wymagania art. 219 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2023 r. poz. 742 z późn. zm.) i stawiam wniosek o jego przyjęcie.

prof. dr hab. Jacek Greszta